

Oponentský posudek diplomové práce:

Název práce: **Učení (se) aneb cesta tam a zase zpátky**

Autorka: **Alina Aubrechtová Mirakjan**

Autorka zvolila téma, které jí zajímalo od dětství. Jak učit, kdo je dobrý učitel, jaké by to bylo být učitelkou. V první části práce autorka poutavě popisuje vzpomínky na školní léta a jak vnímala různé typy učitelů. Vžívala se do jejich rolí a hodnotila jejich výkon „skrže sebe“, jak uvádí na str. 14: *„Říkala jsem si v duchu, co bych například v hodině změnila, co dělá učitelka špatně a jak bych to dělala já.“* Pokud byla učitelka autorce vzorem, jak tomu bylo v případě oblíbených učitelek na češtinu a francouzštinu, vykazovala zvýšené úsilí: *„tyto učitelky neměly speciální metodiku učení, ale byly mi sympatické lidsky. Spravedlnost, upřímnost, otevřenost, zájem o ekologii, umění nebo hraní divadla – to mi imponovalo. To byl impuls pro to učit se jejich předmět – chtěla jsem skrže něj být jako ony.“* Autorka zmiňuje Sprangerovu typologii osobnosti dle základních životních hodnot a přiklání se v jeho rozlišení k sociálnímu typu učitele: *„Nejvyšší hodnotou tohoto typu jsou kladné citové a psychosociální vztahy, láska k lidem, sociabilita, altruismus, filantropie. Často se spokojí i s nižšími úrovněmi vědomostí, znalostí a dovedností žáků.“* (Kohoutek 2009). Výstižně pak dle autorky popisuje její představu dobrého učitele Keith Johnston v knize Impro. Také Johnstone vzpomíná na své učitelké vzory napříč celým životem a zmiňuje pozoruhodné názory svého učitele výtvarné Stirlinga: *„(...) učitel není lepší než dítě, neměl by nikdy nic předvádět a neměl by dítěti vnucovat hodnoty: tohle je dobré, tohle špatné...“*(s.16-17) Alina Aubrechtová Mirakjan se přiklání k podobným principům a uvádí, že stejné myšlenky ji napadaly během studia na KATaP: *„(...) Že nelze vždy jednoznačně říct, co je dobře a co špatně, a tudíž, že takové hodnocení je nepřesné; že iniciativu při práci by měl převzít sám žák (...);že učení by mělo vyvolávat spíše příjemné pocity a motivaci, ne odpor – je tedy třeba hledat individuální cesty k učení (...) atd.“*(s. 17) V další kapitole nazvané *Byl to Pedfuk* autorka popisuje zkušenost s typem studia a učení, které jí od pedagogiky odradily natolik, že předčasně ukončila studium Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy. Největší díl této diplomové práce je pak věnován studiu na KATaP a kurzu ČŽV Kreativní pedagogiky a podrobnému popisu jednotlivých psychosomatických disciplín. Zvláštní pozornost zde věnuje autorka dialogickému jednání, které nejvýrazněji změnilo její náhled na procesy učení a v nejlepší smyslu ovlivnilo její chuť učit se a snad dokonce i jednou učit. Silným momentem je zde rozbor audio nahrávky dialogického jednání autorky a vlastní komentář ke zkoušení. Tímto Alina Aubrechtová Mirakjan uspokojivě naplnila téma, které si vytýčila a to: změnu vlastního náhledu na pedagogiku a učení vůbec aneb „cestu tam a zase zpátky“, jak vystihuje název diplomové práce.

Připomínky: Příklady na nichž autorka svoje názory dokládá, jsou z valné většiny úryvky reflexí studentů kurzu ČŽV Kreativní pedagogika-pedagogická kondice 2015-16. Jsou to vždy trefné případy a dobře vybrané momenty z reflexí studentů. Jedná se však o náhled do zkušenosti jiných. Domnívám se, že zajímavější a více na místě by byly příklady ze zkušenosti autorky, ty jsou zastoupeny mnohem méně.

Podnětem k obhajobě by mohlo být zamyšlení nad některým konkrétním momentem ve výchovné nebo pedagogické praxi autorky (jako vedoucí kroužku pro děti nebo v krátké praxi během studia na Pedf UK). Jaké principy ve výchově autorka uplatňuje v současnosti a jak se do ní promítá vliv učení Katedry autorské tvorby a pedagogiky či Kreativní pedagogiky, které autorka v práci vyzdvihuje.

Celkové hodnocení

Práci Aliny Aubrechtové Mirkajan velmi ráda **doporučuji k obhajobě.**

V Praze dne 4. června 2018

Eva Čechová